

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 4. února 2021 odvolání obžalovaných
1) D [redacted] C [redacted], narozeného [redacted] 2) L [redacted] S [redacted], narozené [redacted]
3) J [redacted] S [redacted], narozeného [redacted] podaná proti rozsudku Okresního soudu Praha –
západ, číslo jednací 40 T 10/2020 – 419, ze dne 6. listopadu 2020, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných D [redacted] C [redacted] L [redacted] S [redacted]
a J [redacted] S [redacted] zamítají.

Odůvodnění

1. Obžalovaní D [redacted] C [redacted], L [redacted] S [redacted], J [redacted] S [redacted] byli rozsudkem Okresního soudu Praha – západ uznáni vinnými jako spolupachatelé zločinem vydírání podle § 175 odst. 1,2 písm. b), c) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění dopustili tak, že poté, co poškozený J [redacted] K [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] jako zaměstnanec společnosti D [redacted] C [redacted] na pozici [redacted] poškodil nákladní vozidlo Fiat Iveco Daily, [redacted] a ohrozil naložené zboží, v době nejméně od 22:44 hodin do 23:45 hodin dne 28. 5. 2019 v [redacted] v areálu společnosti D [redacted] C [redacted] [redacted] ležícím při [redacted] po vzájemné dohodě a společně poškozeného nutili, aby podepsal směnku na částku 500 000 Kč za způsobenou škodu na vozidle zejména tím, že mu neumožnili výjezd z areálu, okřikovali ho, že nemá chodit ke svému vozidlu a má zůstat u stavebního kontejneru, obžalovaný D [redacted] C [redacted] dal poškozenému pěstí a vložil poškozenému levou ruku do svěráku a svěrák přitáhl s tím, že mu může prsty rozmačkat, a dále obžalovaný D [redacted] C [redacted] a obžalovaný J [redacted] S [redacted] povalili poškozeného na zem a hrozili mu s palicí v ruce, že mu rozmlátí auto, obžalovaná L [redacted] S [redacted] opakovaně říkala poškozenému, aby to podepsal, že si tím ulehčí, po tomto nátlaku poškozený směnku podepsal, ale obžalovanému D [redacted] C [redacted] se podpis poškozeného nezdál, proto poškozený musel znovu podepsat další směnku.
2. Kromě tří obžalovaných fyzických osob byla na základě stejného skutku uznána vinnou i právnická osoba D [redacted] C [redacted] i u ní byl skutek právně kvalifikován jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákoníku. Právnická osoba se zločinu dopustila za podmínek souběžného pachatelství. Obžalovanému D [redacted] C [redacted] soud prvního stupně uložil trest odnětí svobody v trvání 3 let, který podmíněně odložil na 42 měsíců, obžalované L [redacted] S [redacted] uložil trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a obžalovanému J [redacted] S [redacted] uložil trest odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let. Obžalované právnické osobě pak prvý soud uložil peněžitý trest ve výměře dvou set denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 20 000 Kč. Zatímco tři osoby fyzické podaly odvolání proti rozsudku, osoba právnická rozsudek odvoláním nenapadla a v části jí se týkající tak rozsudek nabyl právní moci.

3. Obžalovaný D [redacted] C [redacted] L [redacted] S [redacted] a J [redacted] S [redacted] podali v zákonné lhůtě proti rozsudku odvolání, jež směřovali již proti výroku o vině, tudíž jej napadají v těch částech, které se jich týkají.
4. Vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, spatřují v následujícím (soud druhého stupně převzal důvody odvolání obžalovaných do textu svého rozhodnutí bez úprav, aby bylo zřejmé, jakým způsobem je argumentováno):
5. Nejprve je uvedeno, že obžalovaní opakovaně žádali na soudu prvního stupně, aby jim byl poskytnut zvukový záznam z hlavního líčení, avšak do dnešního dne bezvýsledně. Soud prvního stupně na žádosti obžalovaných o tento záznam nereagoval. (*Důkaz: žádost z 3.9. a 3.12.2020*) Soud prvního stupně uzavřel, že považuje výpověď poškozeného za zcela věrohodnou, přičemž soud nezjistil nic, co by věrohodnost poškozeného snižovalo. Poškozený dle soudu prvního stupně vypovídal shodně jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, žádné vážné rozpory soud neshledal.
6. Dle obžalovaných je v dané věci nutno poukázat na skutečnost, že zde, pokud jde o důkazní rovinu, stojí výpovědi obžalovaných proti výpovědi svědka J [redacted] K [redacted]. Aby soud mohl odsoudit osobu za spáchání trestného činu, tedy vyslovit jeho vinu, je třeba dosáhnout v důkazním řízení praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností. Ve zdejších případech to znamená, že musí být dosaženo praktické jistoty o tom, že na místě se vše seběhlo, jak tvrdí J [redacted] K [redacted] (pokud je vůbec z jeho výpovědi možno zjistit, jak se vše na místě událo). Obžalovaní mají za to, že uvedená praktická jistota o skutkových okolnostech ve zdejších případech dosažena nebyla, soud prvního stupně přehlíží důkazy ve prospěch obžalovaných a v řízení postupoval procesně vadně, aby nebyla nijak narušena věrohodnost svědka J [redacted] K [redacted] (od jehož tvrzení se následně odvíjí ostatní důkazy provedené v řízení (zejména sdělení svědků pí. K [redacted] a pana K [redacted] staršího, kteří na místě nebyli přítomni). Tak obžalovaní navrhli k důkazu provedení protokolu o trestním oznámení (č.l. 69-70). Tento důkaz soud prvního stupně provedl, avšak s upozorněním, že „*K návrhu obhájce podle § 213 odst. 1 tr. řádu se čte trestní oznámení s upozorněním, že k důkazu lze použít údaje, jako kdo to podal, kdy to podal a kde to podal a text o průběhu děje není použitelný, toto se prokazuje výpověďmi.*“ V odůvodnění svého rozhodnutí pak soud prvního stupně již tento důkaz nezmiňuje a nezjišťuje z něj žádné okolnosti významné pro zdejší případ. Obžalovaní se domnívají, že citované upozornění soudu prvního stupně je nepodložené trestněprávní teorií i praxí. V této souvislosti obžalovaní odkazují např. na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. Tpjn 300/2019, kde se uvádí, že orgány činné v trestním řízení nemohou při objasňování skutkového stavu věci vycházet z obsahu trestního oznámení, avšak pouze v rovině obžaloby, nijak není vyloučeno, aby soud i na základě trestního oznámení zvažoval věrohodnost klíčového svědka ve věci v rámci obhajoby obžalovaných, jako je tomu v tomto případě. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zcela opomněl se s touto obhajobou vypořádat, což je ve zjevném rozporu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř., zejména za situace, kdy obhájce obžalovaných na uvedené upozorňoval soud a poukazoval na příslušnou judikaturu již při hlavním líčení dne 6. 11. 2020.
7. Dále platí, že obžalovaní při hlavním líčení dne 15. 9. 2020 navrhli, aby za účelem zvážení věrohodnosti svědka J [redacted] K [redacted] byl proveden k důkazu úřední záznam o jeho podaném vysvětlení ze dne 29.5.2019 14:29 hod. Tento návrh byl soudem s poukazem na to, že státní zástupce nesouhlasí, zamítnut. Obžalovaní v dané souvislosti požádali o rozhodnutí senát, který usnesením dle § 203 odst. 3 tr. ř. návrhu na přečtení předmětného úředního záznamu nevyhověl. Přesto, že o uvedené věci se na hlavním líčení poměrně obsírně jednalo, v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně tato okolnost zcela chybí. Soud prvního stupně se o ní ani okrajově

nezmiňuje. Jak již uvedeno výše, takový postup soudu prvního stupně je rozporný s právem na obhajobu a požadavky trestního řádu (zejména § 125 odst. 1 tr. ř.), když tuto skutečnost (nezvážení věrohodnosti svědka ve vztahu k provedenému důkazu a neprovedení úředního záznamu k důkazu a absence zdůvodnění obou postupů v odůvodnění rozsudku) lze hodnotit jako tzv. opomenutý důkaz viz. např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 7 Tdo 420/2009 „Mezi „opomenuté důkazy“ se řadí i procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu ke jeho zamítnutí nebývá zmínka buď žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci. Nevypořádáním se s takovými důkazy ze strany soudu je zasaženo do základního práva garantovaného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy do práva na spravedlivý proces.“ K tomu obžalovaní dále poukazují na ustálenou judikaturu, že státní zástupce nemůže odmítnout svůj souhlas se čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení při existenci souhlasu obžalovaných (např. usnesení NS ČR sp.zn. 5 Tdo 1230/2016) „...Souhlas státního zástupce lze předpokládat, neboť státní zastupitelství podle § 2 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, při výkonu své působnosti dbá, aby každý jeho postup byl v souladu se zákonem, rychlý, odborný a účinný; svoji působnost vykonává nestranně, respektuje a chrání přitom lidskou důstojnost, rovnost všech před zákonem a dbá na ochranu základních lidských práv a svobod, přičemž podle § 2 odst. 5 tr. ř. je povinností orgánů činných v trestním řízení, tedy i státního zástupce, již v přípravném řízení objasňovat i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. Podle téhož ustanovení je povinností státního zástupce zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a z toho plynoucí zatajovat důkazy, které svědčí ve prospěch obviněného [srov. § 2 odst. 5 tr. ř. ve spojení s přímo aplikovatelným čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) dále jen Úmluva]. Vzhledem k těmto povinnostem státního zástupce lze tedy za důkazní situace v dané věci předpokládat souhlas státního zástupce s přečtením takového záznamu při hlavním líčení nalézacího soudu, neboť opačný postup by byl v rozporu s právem obviněného na spravedlivý proces garantovaným již uvedeným čl. 6 Úmluvy. Nejvyšší soud k uvedenému poukazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2042/08 (uveřejněn pod č. 247 ve sv. 55 Sb. nál. a usn. ÚS ČR), ve kterém Ústavní soud vytkl soudům nižších stupňů, že se nezabývaly závažnými skutečnostmi, jež se podávaly z množství úředních záznamů o podaném vysvětlení, které byly učiněny pro účely trestních řízení, kde byl obviněným svědek, o jehož věrohodnost v posuzované věci šlo, tedy byly učiněny pro účely jiných trestních řízení....“ Obžalovaní tímto trvají na svých návrzích, aby byl k důkazu provedeno trestní oznámení pana K [redacted] a úřední záznam o jeho podaném vysvětlení ze dne 29.5.2019 14:29 hod, neboť zabývání se věrohodností svědka J [redacted] K [redacted] je významné, jak již výše uvedeno, z toho důvodu, že je jediným přímým důkazem v neprospěch obžalovaných, ostatní důkazy jsou pouze nepřímé a vyvěrají z osoby J [redacted] K [redacted]. Proto je důležité, že J [redacted] K [redacted] Protokol o podání trestního oznámení nezmínil svoji dopravní nehodu, J [redacted] mu říkal, že pokud nepodepíše směnku, tak mu rozdrtí ruku, a tu mu narval násilím do svěráku, který utáhl středně, bolelo to celkem dost, pan C [redacted] na něj napřáhl palici a u toho mu vulgárně nadával, C [redacted] mu hrozil, že pokud půjde k autu, tak mu rozmlátí palicí auto, C [redacted] ho praštil, spadl na zem, kde do něj kopali, od každého dostal 4 kopance do břicha, když ležel na zemi, tak mu J [redacted] dal pěstí do obličeje, nebyl spoutaný, ani zavřený v žádné místnosti, C [redacted] jej vzal za ruku, ukázal mu „díru“ s tím, že jej do ní hodí a utopí a pokud nepodepíše směnku, tak si najde jeho ženu a dceru, J [redacted] měl řetězy, s kterými si před K [redacted] stále hrál, K [redacted] měl strach, že se již nevrátí domů za svou rodinou. Úřední záznam o podání vysvětlení J [redacted] K [redacted] ze dne 29. 5. 2020, 14:29, při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, C [redacted] jej chytil za zápěstí pravé ruky a prsty mu strčil do svěráku, ale nesevřel ho. C [redacted] svou pravou rukou držel jeho levou ruku a do levé ruky vzal palici... a naznačil úder palicí ze shora směrem k jeho ruce, ale neudeřil jej, C [redacted] jej udeřil pěstí do pravé části hlavy, z čehož má K [redacted] odřeninu (pravděpodobně vzniklá při dopravní nehodě – pozn. obžalovaných), upadl na zem, kde ho J [redacted] dvakrát nohou kopl do břicha, intenzita kopů byla střední, C [redacted] odjel pro novou směnku, během této doby, když chtěl jít pro pití do auta, J [redacted] ho nepustil, že se nesmí hnout, poté, co C [redacted] odjel, si J [redacted] vzal palici, když mu vyhrožovali, že

jej hodí do díry s olejem, měl již velkou obavu o svůj život a zdraví, bál se o život, že jej hodí do díry, J. mu vyhrožoval, že mu palicí rozbije vozidlo, řetězy jako zbraň J. již marginalizuje, C. mu dal ruku do svěráku, sevření jej nebolelo, o svěrák se odřel na malíku (byť na svěráku není jeho DN – pozn. obžalovaných). Výslech svědka K. v přípravném řízení 17. 10. 2019. Při nehodě si rozsekl čelo (v mezidobí již byl přímo k nehodě vytěžen na PCR Hostivice, kde poprvé přiznal zranění při nehodě – pozn. obžalovaných), C. mu říkal, že mu do svěráku zamotá ruku, pokud to nepodepíše. Pod nátlakem směnku podepsal, bál se, že mu rozbijí auto. Fyzické útoky: povalení na zem (sedřel si ruku, předloktí), pěstí od C. to je všechno. Vyhrožovali mu fyzickou smrtí, že mají venku jezírko s vyjetýma olejema, že tam může skončit, když nepodepíše. (Výslech při hlavním líčení). Ruku do svěráku mu dal pan C. Nebránil se tomu. Pak už se nic nedělo, tu ruku tam měl uchycenou, ale ne nadoraz, aby mu popraskali kosti, jen napůl. Svěrák přitáhl pan C. Ten den měl zranění ze svěráku, kdy měl poškrábané prsty, povalili ho na zem, tak byl odřený, od pěstí měl monokla. Povalili ho na zem právě před podpisem té první směnky, oba obžalovaní spolu. Jak ho povalili, si již nevzpomíná, bylo to spíše na záda, určitě to nebylo na bok. Nebránil se tomu. Na zemi na něj již neútočili. Před popisem první směnky mu pan C. způsobil monokl. Způsobil mu ho pěstí. Povalení na zem bylo před tou pěstí. Z nehody žádné zranění neutřžil. Byl jsem připoutaný a bylo to v malé rychlosti asi ve 30. Otřesený se necítil. Škrábnuté čelo měl jen od stínítka, v areálu byla nějaká dešťová voda, byla v prohlubni v terénu, bylo to mělké. Během těch 4 hodin co jsme tam byli, se naskytlo 5 minut, kdy jsem mohl k autu. Chvilí tam byli všichni tři, kdy jsem mohl k autu, a obžalovaní se zakecali. To byla výjimečná situace, kdy jsem mohl k autu vůbec odejít. Pan C. ho chytil oběma rukama za ramena zepředu, dále odmontoval svěrák, oběma svýma rukama vzal jeho ruku a dal ji do svěráku. On stál před svěrákem jako má mikrofon. Pak už měl obě ruce pan C. na jeho ruce, přesně si to již nepamatuje. Pan C. stál myslím na jeho pravé straně. Oběma rukama mu dal ruku do svěráku a zamontoval svěrák rukou. Točivými pohyby, to ústrojí na utahování svěráku se nachází na madle od svěráku, madlo se nacházelo uprostřed svěráku. Kterou rukou točil madlem, si nepamatuji, ani kterou rukou držel mou ruku. Měl kromě palce všechny prsty uchycené ve svěráku. Byly to jen oděrky, na prstech, blíže neví, kde ty oděrky byly. Za všeho uvedeného vyplývá, že pan J. K. svůj popis událostí neustále mění, kdy původně se nijak nezmiňuje o dopravní nehodě, oděrka na čele byla od rány pěstí pan C. Následně připouští existenci dopravní nehody a následně se dozvídáme, že uvedená oděrka na čele je způsobená při dopravní nehodě. Původně pan K. popisuje od každého čtyři kopance do břicha, následně pouze dva kopance od J. poté již kopance nijak nezmiňuje. Stejně tak původně pan S. hrozil panu K. řetězy, následně již pan K. řetězy nijak nezmiňuje. Pokud jde o „jezírko s oleji“ kam ho měl odvést pan C. žádné takové jezírko však v areálu není, jak vyplývá z fotodokumentace pořízené PCR. Následně dle pana K. nejde o jezírko, ale kaluž (mělká). Jednou pana K. do svěráku uchytil pan S. bolelo to celkem dost, pak je uchytil pan C. nebolelo to. U hlavní líčení pak K. přesně popisuje, jak jej pan C. uchytil do svěráku, avšak tento popis je zcela jiný, než jeho předchozí popis, kdy pan C. měl ještě druhou rukou hrozit palicí. U hlavního líčení již pan C. uchycuje pana K. do svěráku oběma rukama, palicí tedy nemá jak vzít. K tomu obžalovaní dodávají, že z fotodokumentace na místě plyne, že svěrák se velmi špatně uzavírá, neboť otočení páky vadí deska stolu. Jak to tedy vůbec mohlo u svěráku proběhnout? Dále původně pan K. dostal pěstí od pana C. načež zakopl, spadl na zem, kde ho kopali každý 4x. Následně jen J. 2x. Nakonec ho na zem povalili, nikoli, že by spadl po pěstí. Na zemi mu nikdo nic nedělal, zvedl se. Pokud jde o otázku, zda mohl k autu či nikoli, zde uvádí, že výjimečně se naskytla 5minut, kdy mohl k autu (kde si 10 minut volal bývalé manželce a otcí), když je při hlavním líčení konfrontován s předchozí výpovědí, kde tvrdil, že k autu mohl normálně, uvedl pouze, že „Myslel jsem to tak, že auto bylo zaparkované hned vedle kontejneru.“ Stejně tak platí, že původně se pan K. bál o svůj život a život své ženy a dcery, následně se bál pouze o auto. K tomu srovnej, že na fotodokumentaci nejsou patrné jakékoli stopy po kopancích, monoklu apod. naopak oděrky na fotodokumentaci

zcela odpovídají dopravní nehodě ze stejného dne, kdy všechny jsou způsobeny zepředu (tj. při posunu těla řidiče vpřed při „zaražení“ vozidla pod most). Přičemž obžalovaní v této souvislosti poukazovali opakovaně na skutečnost, že aby pan K. ■ najednou, jak tvrdí, „odřízl“ strop vozidla pod mostem, musel jet podstatně vyšší rychlostí, než jím udávanou 30 km/h, tedy jeho náraz při dopravní nehodě do vybavení vozidla byl větší. Za tím účelem obžalovaní navrhli odborné vyjádření na mechanismus vzniku poškození vozidla Iveco a mechanismus poranění pana K. ■, neboť to má souvislost s tímto případem, kdy těmito důkazy má být prokázáno, že veškerá „poranění“ pana K. ■ mají původ v dopravní nehodě a nevznikly až v areálu, jak tvrdí pan K. ■. Na uvedeném odborném vyjádření jako důkazu proto obžalovaní trvají. Soud prvního stupně se vůbec nepozastavuje nad tím, že K. ■ tvrdí, že mu C. ■ způsobil monokl, avšak na fotografiích pořízených policií ihned po incidentu není žádný monokl patrný. Z těchto není patrný ani pozůstatek pěsti od pana S. ■, kterou popsal pan K. ■ při podání trestního oznámení. (*Důkaz: fotodokumentace J. ■ K. ■ pořízená PCR.*) Stejně tak se soud prvního stupně nijak nevypořádává se skutečností, že ačkoli pan K. ■ tvrdí (s obměnou osob – jednou J. ■, jednou C. ■) vždy něco o svěráku, jak do něj bych uchycen, na svěráku nebyla nalezena žádná DNA pana K. ■. To přesto, že v jedné verzi svého tvrzení pan K. ■ tvrdí, že si o svěrák učinil oděrku, měla by tam tedy být jeho krev. (*Důkaz: odborné vyjádření k DNA na svěráku.*) K tomu obžalovaní poukazují též na výslech svědkyně K. ■, která opakovaně ve svých výpovědích zmínila, že pan K. ■ mladší jí do telefonu popisoval, že je zavřený v nějaké místnosti, avšak pan J. ■ K. ■ tvrdí, že nikde uvnitř zavřený nebyl, pohyboval se po areálu a pouze občas chodil do kontejneru (kde však nebyl zavřený). Stavení celé věci pouze na výpovědi pana K. ■ se zdá nesprávné i s ohledem na skutečnost, že jeho otec při hlavním líčení uvedl, že má celoživotní problémy s pamětí, neví proč, nikdy to neřešil. Nic si nepamatuje. Nelze vyloučit, že se jedná o dědičnou záležitost, proto obžalovaní navrhli důkaz znalečným posouzením J. ■ K. ■ z oboru psychiatrie s důrazem na jeho schopnost vnímat skutečnosti a tyto následně správně reprodukovat (jeho paměťové schopnosti). Na tomto návrhu obžalovaní trvají. V uvedené souvislosti je vhodné poukázat na skutečnost, že pana K. ■ označovali za minimálně „zvláštního“ i policisté činní v přípravném řízení. (*Důkaz: výslech policejní komisařky K. ■ S. ■.*) Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že výrazné rozpor v tvrzení pana J. ■ K. ■ se vyskytují již bezprostředně po „incidentu“ v rádech hodin, kdy stejné věci popisuje zcela jinak. Naopak z pouhé dlouholeté známosti nelze dovozovat, jak bez dalšího činí soud prvního stupně, že obžalovaní účelově sladili své výpovědi. Soud prvního stupně de facto již od počátku vychází z toho, že obžalovaní jsou vinni a jediné vysvětlení pro jejich shodnou výpověď je účelovost. Vůbec se nezaobírá tím, že by to mohlo být rovněž z důvodu, že ve skutečnosti to takto proběhlo, nikoli tak, jak tvrdí pan K. ■. Na základě shora uvedeného se obžalovaní domnívají, že ve věci nelze uzavřít, že by výpověď pana K. ■ a tedy jediný přímý důkaz ve věci, byla věrohodná, odpovídající celkovým okolnostem případu. Z výpovědi pana K. ■ nelze věrohodně nijak sestavit skutkový průběh na místě samém. S ohledem na uvedené nebyla obhajoba obžalovaných soudem prvního stupně nijak vyvrácena. Závěru o věrohodnosti výpovědi pana K. ■ docílil soud prvního stupně pouze svým vadným postupem, kdy zcela přehlížel okolnosti hovořící ve prospěch obžalovaných.

8. K vyjasnění toho, jak se vše na místě sebehlo, by dle obžalovaných nejlépe posloužila rekonstrukce na místě samém. Kdy obžalovaní tuto navrhovali již v přípravném řízení, odůvodnění soudu prvního stupně, že rekonstrukci již nelze provést s ohledem na časový odstup považují za účelovou a na svém důkazním návrhu trvají. Pokud jde o otázku otevírání vrat ručně, zde soud zcela přehlíží, že vrata byla v té době předělána a ještě nefungovala, stejně jako skutečnost, že do areálu se vjíždí jinými vraty a teprve dále následují vrata do konkrétního areálu D. ■ C. ■. Proto obžalovaní trvají na svých důkazních návrzích i v tomto směru. II. Na základě výše uvedeného navrhuje obžalovaní, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil dle

§ 258 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. a obžalované zprostil obžaloby v celém rozsahu, případně, aby věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

9. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud druhého stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, zabýval se odvoláními, která obžalovaní podali a zaujal toto stanovisko:
10. Soud prvního stupně provedl ve věci úplné dokazování prosté podstatných procesních vad, takže dokazování je úplné. Byť se obhajoba domáhala opakování různých důkazů a měla celou řadu dalších důkazních návrhů, je třeba předeslat, že povinností soudu není provést všechny důkazy, jichž se některá ze stran domáhá. Především je možno z hlediska procesní přípustnosti provádět pouze procesně použitelné důkazy získané na základě dovolených procesních postupů a ne jinak. Z hlediska obsahu důkazu je třeba provádět pouze ty důkazy, které se vztahují k projednávané věci, které prokazují nebo vyvracejí okolnost pro věc důležitou a není třeba doplňovat dokazování stále dalšími nadbytečnými důkazy, které by nemohly mít žádný vliv na základ rozhodnutí ve věci.
11. Obhajoba se, mimo jiné, domáhala, aby soud druhého stupně ve veřejném zasedání opakovat celou řadu důkazů, kterou již správně provedl soud prvního stupně. Jednalo se zejména o fotografie z protokolu o ohledání místa činu, o fotografie z protokolu o ohledání těla poškozeného, o odborné vyjádření z oboru genetika. Tyto důkazy již byly procesně správným způsobem provedeny soudem prvního stupně. Obhajoba se nedomáhá opakování těchto důkazů proto, že by je soud prvního stupně neprovedl, nebo provedl procesně špatným způsobem, chce tím však docílit jiného hodnocení důkazů ze strany soudu druhého stupně. Takové chápání prosazování práva navrhopvat důkazy však neodpovídá právní úpravě v trestním řádu. Soud druhého stupně nemá důvod k navrhovanému postupu, protože se v hodnocení důkazů neodchyluje od toho, co o nich soudí soud prvního stupně, jak bude dále rozvedeno. Proto byly shora zmíněné návrhy na opakování dokazování zamítnuty.
12. Jestliže se pak obhajoba domáhala čtení resp. opětovného čtení trestního oznámení poškozeného J. K., k tomu lze jen říci, že prvý soud neměl přistoupit ke čtení tohoto důkazu ve smyslu § 213 tr. řádu nebo k jeho předložení stranám k nahlédnutí, neboť se po obsahové stránce nejedná o procesní důkazy použitelný v řízení před soudem. Soud prvního stupně se proto oprávněně vymezil vůči tomu, aby užíval textu, tedy vnitřního obsahu tohoto trestního oznámení a konfrontoval tento text s výpovědí svědka J. K. Obhájce argumentuje stanoviskem Nejvyššího soudu Tpjn 300/19, ale činí tak účelově a nesprávně, neboť toto stanovisko vyznívá právě opačně, než jak obhájce dovozuje. Soud druhého stupně odkazuje na znění prvních dvou vět stanoviska : „I. Trestní oznámení jako úkon podle trestního řádu činěný ještě před zahájením trestního řízení (§ 158 odst. 1, 2 tr. ř.) může být, a to bez ohledu na jeho formu ve smyslu § 59 odst. 1 tr. ř., důkazním prostředkem toliko ke zjištění poznatek o předmětu důkazu (tj. v tom smyslu důkazem), jen ohledně samotných okolností, za nichž bylo toto oznámení podáno, např. kdy, kde, kdo, s kým, ohledně čeho je učinil apod. Trestní oznámení důkazním prostředkem (důkazem) naopak být nemůže ohledně skutečností v něm tvrzených (tj. ohledně vlastního obsahu tohoto oznámení), které je třeba dokazovat postupy výslovně stanovenými v hlavě páté trestního řádu (obdobně též rozhodnutí uveřejněné pod č. 46/1993 Sb. rozh. tr.). Pouze ve výjimečných případech může být trestní oznámení důkazním prostředkem (důkazem) i z hlediska jeho vlastního obsahu, a to např. v rámci trestního řízení vedeného pro trestný čin spáchaný podáním trestního oznámení (trestný čin krádeže obvinění podle § 345 tr. zákoníku apod.).“ Trestní oznámení tedy obecně není procesně použitelným důkazem, pouze ve výjimečných případech, prakticky jen když obsah trestního oznámení může být posouzen jako krivé obvinění, lze je připustit, co do obsahu, jako důkaz. Z tohoto je patrné, že prvý soud nepochybil, pokud odmítl provést důkaz obsahem trestního oznámení. Otázkou je, zda bylo třeba vůbec provádět důkaz touto listinou z hlediska místního a časového, když prvý soud

měl k těmto okolnostem ve spisu úřední záznam policie. Kromě toho, jak bude i dále zdůrazňováno, první soud měl k dispozici i dvě řádné, procesně použitelné výpovědi poškozeného z přípravného řízení a od hlavního líčení mezi těmito výpověďmi nejsou v zásadních bodech tak podstatné rozpory (v textu odvolání je účelově odkazováno na nepodstatné rozdíly v tvrzeních poškozeného, není brán ohled na časový odstup od události, ani na vyhocenost a složitost situace na místě činu, pokud jde o správné pořadí nebo přesný popis jednotlivých jednání jednotlivých obžalovaných), aby vznikaly pochybnosti o výpovědi poškozeného komplexně a aby tady byla potřeba dále výpověď poškozeného „prověřovat“. Tvrzení obžaloby, že první soud „opomenul“ trestní oznámení jako důkaz v odůvodnění rozhodnutí zmínit a v tom spočívá „opomenutí“ tohoto „důkazu“ rovněž není možné přisvědčit, neboť první soud jednak vymezil v hlavním líčení, v jakém rozsahu bude k trestnímu oznámení přihlížet a z tohoto rozsahu (viz. popis skutku) nevybočil a jednak obecně zmínil, že východiskem pro jeho rozhodování byly „provedené listinné důkazy“, což u listiny, jejíž obsah není prvním soudem hodnocen a použit, zcela postačuje.

13. Pokud se obhajoba dožaduje čtení úředního záznamu o podaném vysvětlení poškozeného J. K., lze jen odkázat na doslovné znění § 158 odst. 6 tr. řádu, který říká, že: „... o obsahu vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, se sepíše úřední záznam. Úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem. Je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek nebo jako obviněný, nemůže mu být záznam přečten, nebo jinak konstatován jeho obsah.“ Odvolací soud si je vědom toho, že rozhodovací praxe Nejvyššího soudu k této otázce, co do striktního zákonného zákazu číst úřední záznam o podání vysvětlení osoby později vyslýchané v postavení svědka, doznala určitých výkyvů, na které obhájce poukazuje a tvrdí, že jde o ustálené rozhodování (Nejvyšší soud sp. zn. 5 Tdo 1230/2016 – v tomto rozhodnutí je dokonce „dovozován automatický souhlas státního zástupce“ se čtením úředního záznamu, ačkoliv zákon o takovém způsobu chápání souhlasu státního zástupce nic nepraví). Soud druhého stupně však poukazuje, kromě znění zákona, jež je jednoznačné, na reálnou ustálenou letitou praxi Nejvyššího soudu, i doktrínu, která má v případě použití a použitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení jasno (např. Nejvyšší soud sp. zn. 4 Tdo 755/2020, sp. zn. 8 Tdo 627/2019 nebo Komentář. 7.vydání C.H. Beck, 2013, str. 1958). Úřední záznam o podání vysvětlení tak slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. V případě, že osobu není možno vyslechnout později jako svědka, bylo čtení úředního záznamu připuštěno novým ustanovením § 211 odst. 6 tr. řádu (novelizace tr. řádu zákonem č. 459/2011Sb.) s tím, že se čtením úředního záznamu musí souhlasit obžalovaný a státní zástupce (viz. např. Nejvyšší soud sp. zn. 6 Tdo 556/2017, sp. zn. 4 Tdo 579/2016). V této věci poukazuje první soud na skutečnost, že státní zástupce v této věci svůj souhlas s přečtením úředního záznamu o podání vysvětlení poškozeného nedal. Soud druhého stupně však nadto zdůrazňuje jiný aspekt problému, a to ten, že svědek J. K. byl v pozdějších fázích řízení opakovaně vyslýchán jak orgány přípravného řízení v postavení svědka, tak soudem v postavení svědka, první soud se těmito procesními důkazy vyčerpávajícím a plným způsobem zabýval, to co obhajoba uvádí, o údajných nepřekonatelných rozporech v tvrzeních poškozeného J. K. není dle přesvědčení soudu druhého stupně z provedených procesních důkazů zřejmé (bude dále rozvedeno).
14. Obhajoba dále požadovala, aby byly prokazovány okolnosti průběhu dopravní nehody, jíž byl poškozený J. K. účastníkem. Pro rozhodnutí v této věci jsou takové důkazy bezvýznamné, neboť se nevztahují ke skutku, trestnému činu, který je nyní projednáván. Soud prvního stupně považuje právem za prokázané a soud druhého stupně tomu přisvědčuje, že poškozený J. K. zavinil dopravní nehodu, v důsledku níž bylo těžce poškozeno vozidlo

právnícké osoby, v jejímž čele stojí obžalovaný D. C. byl těžce poškozen (prakticky zničen) i náklad, který svědek J. K. vzal. Svědek sám se k dopravní nehodě vyjádřil, popsal, jak k ní došlo, pouze neoznačil například místo, kde k ní došlo. Podrobnosti dopravní nehody, například rychlost vozidla (na niž obhajoba odkazuje), nejsou k rozhodnutí o meritu věci významné. Soud druhého stupně pak souhlasí s prvním soudem i v tom, že není třeba hlouběji zkoumat duševní stav poškozeného J. K., vypracováním odborného vyjádření nebo znaleckého posudku, byť obžalovaní D. C. a J. S. tvrdí, že se jedná o člověka vymykajícího se běžnému průměru, pokud jde o duševní vlastnosti. Zdůraznit třeba, že ani pro obžalované nebyla tato skutečnost natolik významná, aby o ní při jednání se svědkem vážně uvažovali. O tom svědčí nejlépe to, že obžalovaný D. C. svěřil poškozenému J. K. automobil i s nákladem a nechal jej, aby pro něj pracoval což je jistě zaměstnání vyžadující určitý stupeň odpovědnosti a před „zvláštností duševního stavu poškozeného“ obžalovaného D. C. nevaroval ani obžalovaný J. S. který jej zaučoval a který s ním podnikl zkušební jízdu, jak je z dokazování patrné. O tom, jak se poškozený J. K. choval během výslechu v přípravném řízení, poskytují přehled protokoly o těchto úkonech, o tom, jak se choval před soudem, je možno nabírat informace z protokolů o hlavním líčení před soudem prvního stupně a zvukového záznamu, ani z těchto písemností není nijak patrné, že by poškozený byl natolik duševní odlišný od běžného vzorku populace, aby bylo nutno uvažovat o jeho nutném zkoumání ze strany znalce psychologa či psychiatra. Hodnocení specifické věrohodnosti svědka, tak jako tak, je úkolem orgánů činných v trestním řízení. Soud prvního stupně se, dle odvolacího soudu, tohoto úkolu zhostil a podrobně v odůvodnění popsal, proč svědkovi uvěřil. Soud druhého stupně v tomto ohledu trochu předbíhá logickou posloupnost odůvodnění svého rozhodnutí, když zdůrazňuje, že první soud nepřistoupil k výpovědi svědka nekriticky, ale konfrontoval ji s jinými důkazy a vycházel z ní v těch částech, kdy je podporována tvrzení dalších svědků, či jinými nepřímými důkazy. Z tohoto ohledu tak není třeba doplňovat dokazování ani výsledkem policistky S. jehož se obhajoba v písemném vyhotovení odvolání rovněž domáhala. Nadbytečným důkazem je i provádění rekonstrukce na místě činu, a to přesně s těmi důvody, které první soud zmiňuje, tedy, že k události, o níž se vede toto řízení, došlo již před delším časovým úsekem, za tu dobu se mohlo cokoli v místě změnit, s tím, že první soud se zvláště precizně vypořádává s těmi okolnostmi, které chce obhajoba rekonstrukcí dokazovat, tedy proč poškozený neopustil areál pěšky jiným vchodem, který mohl použít (soud prvního stupně k tomu trefně uvádí, že poškozený měl zájem opustit areál toliko ve svém vozidle a to nemohl postranní brankou provézt). K fungování automatického vjezdu do objektu se pak vyjadřovala zejména prokuristka právnícké osoby, jež stanula před soudem, svědkyně K. není důvodu, proč by tato svědkyně měla vypovídat záměrně něco, co by obžalovaným v této věci mělo škodit. Soud druhého stupně, s ohledem na změny v popisu skutkového stavu, k nimž se uchýlil první soud, nepovažuje za přínosné zkoumat ani mechanismus vzniku zranění na těle poškozeného, jednak soud prvního stupně neargumentuje těmito zraněními, když popisuje důkazy, které obžalované ze spáchání trestné činnosti usvědčují, jednak tato zranění nyní nejsou v popisu skutkového stavu. Lze celkově k této části odůvodnění jen zopakovat, co již bylo řečeno, že důkazy, které jsou ve věci nadbytečné, nemohou podmínit jiné rozhodnutí o meritu věci, nemá soud za povinnost provést.

15. První soud pak hodnotil provedené důkazy v intencích § 2 odst. 5, 6 tr. řádu jednotlivě, i v jejich souhrnu. Respektoval § 125 odst. 1 tr. řádu, když v odůvodnění napadeného rozsudku rozepsal obsah jednotlivých důkazů, popsal své úvahy jimiž se při rozhodování a hodnocení důkazů řídil, závěry, k nimž dospěl, tyto závěry pak podrobně a přesvědčivě odůvodnil, takže soud druhého stupně nemá k hodnocení důkazů ze strany prvního soudu co dodat a může na toto hodnocení zcela odkázat, neboť se s ním ztotožňuje.

16. Soud prvního stupně rozhodně nečinil chybu, když svědka J. K. hodnotí jako osobu věrohodnou, co do podstatných náležitostí popisu jednání, jehož se vůči němu obžalovaní D. C. I. S. a J. S. dopustili. Obhajoba staví své námítky na nevýznamných, často uměle vytvářených rozporech v jeho výpovědi, které však nejsou reálné, neboť neodráží celkový kontext toho, o čem svědek vypovídá, co lze konfrontovat s dalšími důkazy, jež byly ve věci provedeny. Soud druhého stupně má na mysli zejména skutečnost, že oznámení policii o jednání obžalovaných podala svědkyně K. dne 28. 5. 2019 ve 23,14 hodin. Policie pak kontaktovala poškozeného prakticky bezprostředně po inkriminované události, s velmi krátkým časovým odstupem. Poškozený J. K. uvedl, že s touto svědkyní byl telefonickým kontaktu a o tom vypovídá i záznam o uskutečněném telekomunikačním provozu, na který soud prvního stupně poukazuje v odstavci 35. odůvodnění napadeného rozsudku a podrobně jej rozebírá. Svědkyni K. pak poškozený řekl, již při tomto prvním kontaktu, že mu obžalovaní nedovolují odejít z areálu, svědkyně konkrétně hovoří o obžalovaném D. C. a jeho přítelkyni, že po něm chtějí, aby jim podepsal směnku a vyjádřil své obavy z jejich následného napadení, přičemž zvažoval oznámení věci policii. Z protokolu o ohledání místa činu na č. l. 75 pak plyne, že v areálu byl kontejner (buňka), o němž poškozený hovořil a v ní pak byla kovová palice i dílenský svěrák, obojí policie v protokolu o ohledání místa činu popsala. Poškozený by tak musel svoji následnou výpověď komplikovaně domýšlet i ve vztahu k popisu jednání ze strany obžalovaných a hlavně nástrojů, které vůči němu použili (zvláště stěží považovat za logické, že by poškozený sám o vlastní vůli hovořil o svěráku, jehož lze použít k bezprostřednímu útoku proti tělu velmi komplikovaně a omezeně, kdyby k vyhrožování jím objektivně nedošlo). Dalšími reálným faktem je, že poškozený opakovaně podepsal obžalovanému D. C. směnku, v níž se zavázal zaplatit částku 500 000 Kč, ačkoliv sám, dle svého tvrzení, odhadoval škodu tak na částku 100 000 Kč a dle tvrzení obžalovaného C. a obžalované S. sliboval, že je schopen zaplatit 300 000 Kč na úhradu škody a s tím se obžalovaní údajně hodlali spokojit. Postrádá tedy logiku, aby poškozený dobrovolně podepisoval postupně dvě směnky na částku 500 000 Kč, když sám nebyl srozuměn s touto výší škody a s částkou nebyli srozuměni ani obžalovaní S. a C. Poškozený pak popisuje výhrůžky, jichž se vůči němu obžalovaní dopustili, soud prvního stupně správně akcentuje, že v obou procesně použitelných výpovědích poškozený mluví o použití svěráku a palice na zdůraznění výhrůžek, v obou výpovědích pak říká, že byl obžalovanými povalen na šutry, že mu obžalovaný C. strčil ruku do svěráku a že obžalovaný S. mu vyhrožoval s palicí v ruce. Pokud poškozený není schopen do detailu stejně popsat celý skutkový děj, rozhodně to nemůže jít na vrub jeho věrohodnosti, jde sice o nepřesnosti v jeho výpovědi, které však nejsou významné a podstatné a lze je, jak to učinil soud prvního stupně, odůvodnit plynutím času a poměrnou bohatostí toho, jak a čím bylo poškozenému v krátkém časovém úseku, v psychicky pro něj náročné situaci, vyhrožováno. Stěží po poškozeném chtít, aby s delším časovým odstupem byl schopen přesně a do detailu reprodukovat, kdo mu co kdy řekl, kdo mu čím, hrozil a naprosto přesně zařadit tyto děje a výhrůžky za sebou. Jak už soud druhého stupně uvedl, podstatné je to, že poškozený opakovaně podepsal směnku, na částku 500 000 Kč, za situace, kdy sami obžalovaní, jak uváděli, by akceptovali částku nižší a k takovému chování neměl poškozený žádný relevantní důvod, kromě násilí a výhrůžek ze strany obžalovaných. Proto soud prvního stupně správně a logicky uzavřel, že poškozený tak činil tak pod nátlakem, který popsal. V opačném případě by bylo nutno uvěřit, že už v okamžiku prvního telefonátu manželce poškozený počítal s tím, že se bude bránit vůči obžalovaným, jejich křivým obviněním z násilného jednání a z vydírání, což ovšem postrádá logiku, neboť ani takové obvinění by jej nezbavilo povinnosti hradit škodu, kterou svým předchozím počínáním obžalovanému C. resp. právnické osobě, jež zastupoval, způsobil.
17. Soud druhého stupně dále zdůrazňuje, že není pravdou to, co je uvedeno v textu odůvodnění odvolání, že v případě uchycení ruky poškozeného do svěráku by vzhledem ke způsobení

krvavého zranění zcela jistě musela být na čelistech svěráku stopa DNA. Z protokolu o ohledání těla poškozeného a z pořízených fotografií vyplývá, že poranění na levé ruce poškozeného v místě za zápěstím nebylo krvavé. Rovněž tak je třeba poukázat na zvláštní okolnosti přítomnosti obžalovaného J. S. v pozdních večerních hodinách v areálu firmy, v níž byl zaměstnán a na opakovaný telefonický kontakt, mezi ním a obžalovaným C., který události předcházel. Obžalovaný J. S. vysvětluje svoji přítomnost v areálu tím, že právě ukončil služební jízdu, že byl unavený, chystal se jít spát do auta. Policie ČR po kontaktu s poškozeným provedla šetření v areálu, kde došlo ke spáchání činu, nikoho tam však nezastihla, tedy ani obžalovaného S., který tam měl dle svého vyjádření spát. Jediným logickým vysvětlením přítomnosti obžalovaného S. v pozdních nočních hodinách v místě výkonu zaměstnání je jeho spolupachatelství na zločinu vydírání, které popisuje poškozený.

18. V ostatním soud druhého stupně odkazuje na odůvodnění prvního soudu, jež je vyčerpávající a je precizním vysvětlením závěrů obsažených ve výroku o vině.
19. Je zřejmé, že všichni tři obžalovaní jednali ve shodě, směřovali k tomu, aby poškozený J. K. podepsal směnku jako záruku náhrady škody, kterou předtím způsobil na majetku právnické osoby D. C. Přitom postupovali vůči poškozenému tak, že mu vyhrožovali zbraní (použití svěráku ke zmocnění hrozby proti ruce poškozeného a použití železné palice, byť zde je nutno připustit, že z části zastrašení směřovalo k hrozbě zničení vozidla poškozeného, je použitím zbraně, neboť oba tyto nástroje jsou schopny učinit útok vůči tělu poškozeného důraznějším, přičemž je nerozhodné, že obžalovaní jich užívali pouze ke hrozbě, nikoliv k přímému razantnímu útoku). Pokud obžalovaná L. S. byla na scéně nejméně aktivní, její úlohu je nutno spatřovat v tom, že samotná její přítomnost zdůraznila hrozbu vůči poškozenému, že podpořila početní převahu dalších dvou obžalovaných, kromě toho se zapojila do celého konfliktu tak, že přesvědčovala poškozeného, aby směnku podepsal, tedy i ona jednal ve spolupachatelství ve vztahu ke dvěma dalším spoluobžalovaným (ostatně i obžalovaný S. byl přítomen větší měrou ke zdůraznění hrozby a početní převaze vůči poškozenému). Soud prvního stupně toto jednání v šech tří obžalovaných fyzických osob právně kvalifikoval přílehavě jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákoníku, tedy jako vydírání se zbraní a za účasti nejméně tří vzájemně se podporujících osob.
20. Pokud jde o výrok o trestu, všichni tři obžalovaní byli ohrožováni trestní sazbou od dvou do osmi let. Jestliže soud prvního stupně u všech tří obžalovaných zvolil podmíněný trest odnětí svobody, rozhodně je tím nepoškodil, právě naopak. U všech tří obžalovaných ukládal trest blízko u dolní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na přiměřenou zkušební dobu, nejedná se o potrestání nepřiměřeně přísné, ve všech třech případech je třeba říci, že se jedná o tresty čistě výchovné. Prvý soud rovněž správně rozlišil při ukládání trestu významnost úloh jednotlivých obžalovaných, neboť obžalovaný D. C. jednoznačně měl v celé záležitosti vedoucí úlohu, obžalovaný J. S. se jí rovněž účastnil poměrně aktivně a velmi významným způsobem pomohl obžalovanému D. C. aby poškozený se podvolil jejich vůli a směnku podepsal, obžalovaná L. S. pak přispěla nejmenším dílem k naplnění společného cíle, tedy byla oprávněně potrestána trestem nejmírnějším. Soud druhého stupně neměl důvod vstupovat ani do výroku o trestu ve vztahu k jednotlivým obžalovaným, neboť žádnému z nich nebyl uložen trest nepřiměřeně přísný.
21. Odvolání všech tří obžalovaných důvodné není, proto je soud druhého stupně podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat **dovolání** do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr.ř. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 4. února 2021

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu